

SMRTI, KDE JE TVŮJ BODEC?

Příběh s Vánoce na první pohled nesouvisející:

Ještě coby bohoslovec jsem v průběhu prázdnin cestoval autostopem po severní Itálii a po jižní Francii. Dorazil jsem též ke známému městu Carcassonne, které bylo ve středověku jedním z center sekty zvané albigenští. O několik desítek kilometrů dál se na skalním ostrohu vypíná zřícenina proslavené pevnosti, kterou vybudovali někdy v 11. či 12. století titíž albigenští. Hrad Lastours býval oprávněně považován za nedobytný. Leccos jsem o této zřícenině už dříve slyšel, a tak jsem se tam též vypravil.

Byl už večer, když jsem stoupal do prudkého kopce, na němž se nachází rozlehlé pozůstatky hradu – vlastně několika hradů, které se zaštiťovaly navzájem. Po výstupu nahoru jsem se až do šera toulal mezi malebnými rozvalinami. Byl jsem úplně sám, ale to nebyl problém; už jsem osamoceně nocoval na místech hodně roztodivných a nikdy mi to nevadilo. Ten večer však byl jiný. Když jsem se začal chystat ke spaní na jedné z kamenných teras, náhle se ve mně probudila velmi silná tíseň. Měl jsem zřetelný pocit, že jsem obklopený něčím zlým, co na mě silně dotírá. Začal jsem se modlit – modlil jsem se usilovně a dlouho, až vlny tísně postupně odezněly. Potom už jsem spal klidně až do rána.

Po delší době se mi do rukou dostala historická kniha pojednávající o křížové výpravě proti

albigenským, jež se odehrála na začátku 13. století. Hradu Lastours tam bylo věnováno nemálo místa. Byla to pevnost, kde se odehrávaly zvláště tvrdé boje a kde se obě strany dopustily i na tehdejší dobu mimořádných krutostí.

Nevím, zda jsem měl pravdu, ale mně to náhle došlo: můj prožitek strachu a tísně mohl být

Z divadelního představení Zraněný pastýř

dost dobře způsobený tím zlem, které na tomto místě ještě i po staletích jaksi ulpívá. Nemám samozřejmě důkazy, že to bylo právě proto, ale dodnes ve mně tato zkušenost zůstala jako snad první hmatatelné setkání s něčím velmi zlým.

Od té doby jsem se s různými formami zla – někdy lidsky nevysvětlitelného – setkal jako kněz mnohokrát: se zlem vnitřní svázanosti, někdy snad i posedlosti, do něhož se lidé dostali skrze okultismus či jiné špatné duchovní cesty. Se zlem závislosti na hříchu, ze kterého se lidé nedokážou sami vymanit. Se zlem naprosto iracionálního neodpuštění či závisti. Se zlem ochromujících strachů. Konec konců sem patří i zlo bolesti, nemoci, smrti. Mnohé z těchto – a mnohé další – formy zla známe všichni. Řekněme to biblicky: známe zlo jako jho, které člověka naprosto bezohledně a nezvratitelně tlačí k zemi. Zlo jako vnitřní sílu, která tak úspěšně bojuje proti našim dobrým snahám a předsevzetím. Zlo jako bodec otrokáře, proti němuž jsou lidské síly naprosto bezmocné... Dost beznadějně, že?

Ano, je to beznadějně. Sílu poselství Vánoc můžeme docenit jen tehdy, když si aspoň vzdáleně uvědomíme naprostou beznaději, ve které se celé lidstvo ocitlo pod nadvládou zla a temnoty. S tím větší úlevou a vděčností můžeme číst v listu Kolosanům: „Bůh nás vysvobodil z moci tmy a převedl do království svého milovaného Syna.“ (Kol 1,13)

Když o Vánocích stojíme před jesličkami, bylo by málo oddávat se nostalgii či „svátečním pocitům“. **Kristovo narození je chvílí, kdy osud člověka přestává být beznadějný. Je chvílí, kdy do světa ovládaného smrtí přichází Pán Života.** Je to chvíle, která předznamenává porážku našeho otrokáře – hříchu a ďábla samotného. Je to chvíle největšího zvratu v dějinách světa a vesmíru.

Pán čeká na naše poděkování. Slovy i životem.

o. Petr

DŮM NA SKÁLE

První chvíle nového roku zastihnou každého z nás v jiné životní situaci. Některé šťastné a spokojené, jiné bez odvahy a zápasící s neúspěchem či problémy.

Stojíme na prahu nového časového úseku. Hledíme s nadějí. Vždyť jestli k nám byl uplynulý rok nepříznivý, plný těžkostí a zkoušek, rok nový jistě přinese úlevu, radost a štěstí. Pokud byl úspěšný, doufáme, že budeme „děti štěstěny“ i v tomto roce. Proto si navzájem podáváme ruce a z hloubi srdce si přejeme, aby byly následující dny prožity ve zdraví, radosti, lásce a pokoji.

K přání, které druhým přejeme nebo od nich přijímáme, připojujeme nové odhodlání, novou odvalu, nové předsevzetí a plány.

Ale víme, že jen to nestačí. Proto chceme své plány a předsevzetí budovat na pevném základě, kterým je Bůh. Abychom se, až přijde příval, bouřka života, neúspěchy, mohli podobat moudrému muži z evangelia, který postavil svůj dům na skále, ne na písku.

POZEHNANÉ VÁNOCÉ A NOVÝ ROK
POSTAVENÝ NA PEVNÉM ZÁKLADĚ
BOŽÍHO SLOVA
PŘEJE REDAKČNÍ RADA

PROŽILI JSME

Co nového v bojanovské schole

Jako sestra šéfredaktorky Cesty jsem byla požádána (nebylo to poprvé a asi ani naposledy ☺), abych se podělila o to, co se v poslední době událo ve schole. Někdo nový se k nám přidal, někdo naše řady opustil, tak už to bývá. Od loňského roku schola, coby „Kapela pro Ježíše“, účinkuje na různých duchovních akcích. Tuto spolupráci zajišťuje Peťa Šindar z Hodonína. Peťa je světaznalý nadaný muzikant, na duchovních festivalech v Medjugorii hrával 12 let. Letos na podzim jsme se jako Kapela pro Ježíše zúčastnili několika akcí. První z nich byl **evangelizační víkend s P. Jamesem Manjackalem v Praze**, který se konal týden po našich hodkách. Všichni jsme se moc těšili, i když nás už od začátku pronásledovala smůla. Jenda Herka, náš vedoucí, se kvůli problémům se zády nemohl zúčastnit. Proto se „primášování“ celé kapely ujala jeho dcera Anežka. Na kvalitě hudebního doprovodu při páteční večerní mši, adoraci a následné modlitbě P. Jamese za vylití Ducha svatého se to snad moc neodrazilo. Po večeri, na kterou jsme se všichni vyhladovělí dostali v půl jedenácté večer, konečně mohly vypuknout tzv. „chvále v moravském stylu“. Jedná se o klasickou moravskou zábavu ve formě zpívání jak zbožných, tak i lidových písniček, drobného „koštování“ vlastních zásob (burčáková sezóna byla v plném proudu ☺) a podobného veselí. Sobotní den probíhal v pražské Sparta Aréně, kam se dostavilo přes tisíc lidí, aby si vyslechli přednášku p. Jamese na téma Sebeřízení a vnitřní uzdravení. Po následující mši svaté byl oficiální program u konce, a tak se část členů scholy vydala směrem Morava - Bojanovice a část využila možnosti prodloužit si pobyt v Praze ještě o neděli.

Uběhly necelé dva týdny a schola už se znovu chystá na výjezd. Tentokrát na poutní místo Hrádek u Vlašimi, kde proběhlo **duchovní cvičení** s řeckokatolickým knězem **Jiřím Pleskačem** na téma Svátost smíření a vnitřní uzdravení. Bohužel problémy na sebe nenechaly dlouho čekat. Menší skupinka nakonec vyráží ve čtvrtek odpoledne směr Hrádek, kde se dočkávají vřelého přijetí. Páteční přednášky, mše svatá a večerní adorace probíhaly v malém, avšak velmi studeném, kostele zasvěceném Navštívení Panny Marie. Návštěvnost této duchovní obnovy byla však velmi malá. Když v pátek ve večerních hodinách dorazili i ostatní členové scholy, trochu jsme se obávali, že v sobotu budeme hrát „přesilovku“. Po páteční večerní adoraci samozřejmě opět proběhly „chvále v moravském stylu“, kdy jsme mezi sebe pozvali i pořadatele této akce a další účastníky obnovy. Sobotní program vyvrcholil modlitbou za vnitřní uzdravení. Ač se ze začátku zdálo, že tato akce skončí fiaskem, nakonec se nám na Hrádku tak zalíbilo, že se nám ani nechťelo domů. ☺

za scholu J. Sládková

BOJANOVSKÉ ZPĚVAČKY

Ženský sbor Dolní Bojanovice v letošním roce reprezentoval obec při různých akcích jako je například Předhodové zpívání, Babské hody, Setkání sborů nebo při Jihomoravských dožínkách 2011. Stále častěji ale reprezentujeme i naši farnost. Začátkem roku při Tříkrálovém zpívání v S-centrum na Piskách v Hodoníně, dále na poutních slavnostech, svěceních i výstavách, které jsme zpěvem doprovázely a za které se nám dostalo významného ocenění a poděkování. Ať už to byla poutní slavnost v Žarošicích a Hostimi u Znojma nebo hostování při svěcení kapličky Panny Marie Sedmibolestné v Břestku u Buchlovic.

Nejvýznamnější však bylo naše vystoupení při slavnosti vernisáži Galerie Bedřišky Znojenské a Petra Vystrčila v Jiřicích u Moravských Budějovic. Při příležitosti požehnání křížové cesty, která je tvořena obrazy této známé akademické malířky, byla sloužena mše svatá Mons. Josephem Šupou z Arizony. Po jejím skončení byla křížová cesta posvěcena a tento krásný přírodní areál byl zpřístupněn návštěvníkům.

Paní Bedřiška Znojenská – vlastním jménem Božena Krejčí, rozená Fritzová, navštívila spolu se svým manželem Bořivojem Krejčím naši obec poprvé v dubnu 1989. Na Slovácké chalupě připravova-

Bedřiška Znojenská

la MO KDU–ČSL dvoudenní výstavu, ale dřívější režim, za patřičného dozoru, kterého si ani členové nebyli vědomi, povolila jen jeden den. Slavnostní vernisáž tehdy proběhla v nedělní odpoledne za doprovodu cimbálové muziky, což paní Bedřišku velmi potěšilo. Obrazy s hlubokou duchovní tematikou vložené do krásných rámců pana Bořivoje oslovily a zaujaly všechny přítomné. Samotná výstava měla velký úspěch, a protože byla prodejní, mnoho obrazů zůstalo v naší obci i okolí. Druhá výstava, tentokrát už v porevoluční době, proběhla v prostorách ZUŠ Dolní Bojanovice. Byl patrný jiný styl práce paní Bedřišky, ale motto víry, lásky i naděje si zachovala a to je stále nepřehlédnutelné. Díky dlouholetému přátelství pozvala

v roce 2008 členky Ženského sboru u příležitosti svých 80. narozenin k vystoupení při slavnosti vernisáži výstavy ve Znojmě–Hradišti. V roce 2009 paní Bedřiška přijala pozvání Obce a Fotokroužku Dolní Bojanovice a při Velikonoční výstavě jsme mohli vidět některá její díla, která stále otvírají divákovi bránu do jiného světa. Ač na jedné straně je její tvorba zneklidňující, plná bolesti a smutku z krutosti světa, na straně druhé opět nacházíme pevnou víru s lyrickými podtóny a symboliku znovuzrození života i naděje. Její obrazy stále vyprávějí hluboké příběhy a v dnešní době působí jako pohlazení na duši.

Svá díla představuje v Galerii Bedřišky a Petra Vystrčila v Jiřicích u Moravských Budějovic, kterou za pomoci svého synovce otevřela široké veřejnosti. „**Budoucnost světa nespočívá v technice, ale v množství lásky, kterou probudíme v druhých. Tomu chci zůstat věrna.**“ To jsou slova Bedřišky Znojenské. Tak ať i nám v tento vánoční čas zní jako přání do nových dnů příštího roku a jako ona i my najdeme ve víře, lásce a naději sílu lásku rozdávat a žít – přejí všem členky Ženského sboru.

RK

**Ježíš Kristus přichází proto,
aby nás osvobodil od zla,
které máme v sobě,
i od zla, které přichází zvenku.**

**Aby posílil všechno, co je v nás dobré,
a my se tak stávali jeho slávou.**

**Aby potěšil všechny nešťastné
a dal jim novou naději.**

**Aby nás vyvedl ze všech špatných závislostí,
do kterých jsme se dostali,
a aby nám odpustil naše selhání.**

**Aby se nám dal nalézt jako ten,
který chce naše dobro.**

**Aby nám dal zakusit radost
stát se jako on obdarováním druhých.**

Ježíš Kristus přišel, aby nás ujistil, že nás má Bůh rád, že u něho – na rozdíl od nás lidí – neexistuje nikdo odstrčený, osamocený, nemilovaný... A to je vlastně důvod vánoční radosti a kořen téměř všech věcí, které se o Vánocích staly zvykem a tradicí.

**Ať Pán naplňuje vaše srdce.
Za to se modlím a k tomu vám žehnám.**

Brno, Vánoce 2011

Vojtěch Cikrle, biskup brněnský

Pane, co mi říkáš... aneb Velmi zajímavý Kurz pro lektory

V sobotu 8. října a pak i následující sobotu se v Hodoníně v Pastoračním centru konal Kurz pro lektory (tedy pro ty, kteří čtou čtení z Písma při bohoslužbách). Sešlo se nás tam asi padesát, skupinka bojanovských lektorů čítala 8 lidí.

Nejdříve byla na programu přednáška našeho o. Petra, při které jsme uvažovali nad tím, v čem je Písmo sv. jiné než ostatní knihy a proč je pro nás tak důležité ho číst.

Pak už si slovo vzala paní Martina Pavlíková, která je pověřena službou vedení lektorů a jejich vzdělávání v Olomoucké arcidiecézi. Tato žena, velmi příjemná, je zároveň členkou Moravského divadla v Olomouci a celkově je hodně fundovaná v oblasti „kultura řeči“. To bylo vlastně téma celého setkání – aby naše řeč nebyla překážkou hlásání Božího slova.

Přednáška byla rozdělena do tří částí: Nejdříve jsme se dovídali o **technice mluveného projevu** – tedy např. o správném dýchání, které nám mimo jiné pomáhá překonávat (rozdýchávat ☺) trému. Potom přišly na řadu **pravidla správné výslovnosti** – tedy abychom se nebáli slova pořádně vyslovovat, nespojovali slova při rychlém čtení, nepolykali konce slov atd. Třetí část se týkala **práce s textem** –

cílem je poznat základní myšlenky daného textu, umět zvýraznit hlasem to důležité – pomoci tak i čtenářům porozumět danému úryvku. To však předpokládá, abychom my, kteří čteme v kostele, sami pěstovali a prohlubovali svůj vztah k Božímu slovu, abychom k němu vždy přistupovali s úctou a pokorou, s vědomím, že ono často přesahuje naše myšlení a chápání a my k němu dorůstáme.

Pro nás lektory je také důležité, abychom si doma často četli Boží slovo **nahlas – abychom se slyšeli a pracovali na svém mluveném projevu**. Záleží na tom, jak Boží slovo při mších přečteme – ne přehnaně výrazně, abychom nezastiňovali jeho význam, ale ani nedbale nebo například příliš rychle (což se nám stává asi často).

Další sobota už byla ve znamení praxe – prostě jsme si šli zkusit připravený úryvek přečíst do kostela. Paní Pavlíková nám každému pak řekla krátký komentář k našemu projevu. Bylo to samozřejmě těžké, ale obohacující. Vždy jsme byli vedeni k tomu, abychom četli pro druhé, ale přitom se sami ptali – „Co mi, Pane, říkáš, vždyť mluviš i ke mně.“

Jsem moc ráda, že jsem se tohoto kurzu zúčastnila.

A. Tlachová

Křesťanský časopis TABITA

V měsíci listopadu se znovu po několika letech zrodilo nové číslo křesťanského časopisu pro ženy, které je rozesíláno elektronickou cestou zdarma. Proto se také původní název změnil na **eTabita**. Najdete v něm rozhovory, fejetony, recepty, podle kterých se dá vařit, módu, která se dá nosit, rady lékaře, názory křesťanských žen, odpovědi na vaše dotazy, a jiné. Co v něm nenajdete jsou drby, horoskopy, móda, které se nedá nosit, VIP zprávy a zase drby. Časopis můžete přeposílat známým, můžete si vytisknout jen tu stranu, která vás skutečně zajímá nebo si jej uložit do počítače. Pokud chcete časopis zdarma odebírat, pak neváhejte a zašlete vaši e-mailovou adresu na expedice@etabita.cz.

RR

ZRANĚNÝ PASTÝŘ

„Mladý muž, jménem Emanuel, hledá Boha, a to už ve chvíli svého života, kdy o tom ještě sám neví. Ale jednou se s Ním setká, a uvidí, co Bůh v jeho životě vykonal a jak napravil spoustu věcí, které Emanuel pokazil. V tom je také naděje pro každého z nás. I s naším životem může Pán Ježíš udělat to samé.“ Takto uvedl hru Zraněný pastýř podle knihy Daniela Ange o. Petr Beneš. Ten spolu se svými farníky z Brna-Židenic tento příběh nacvičil. V neděli 27. listopadu jsme ho v jejich sice nezvyklém, ale přesto zajímavém podání mohli zhlédnout.

Poutavým způsobem nám byla ukázána laskavá Boží láska, která nám nabízí pomocnou ruku. To, že jsme každý jeden pro Boha důležitý, a to bez ohledu na to, co se nám nepodařilo. Že i ten největší ubožák z lidí je Bohem Otcem očekáván.

A co máme udělat? Stačí naše „ANO“ Bohu a naše odpuštění Jemu a všem, kteří nám ublížili, naše ochota žít dobře a o zbytek se Bůh

postará. Odevzdat mu svá zklamání, životní prohry, nenaplněná očekávání, nedostatek lásky bližních, věřit v Jeho odpuštění. A to, co jsme nedostali od lidí, přijmout od Ježíše. Vždyť On uzdravuje rány našeho života a může nás zbavit každé bolesti. Máme ale také vidět i my Boží přítomnost v druhých lidech.

V závěru hry si mohl každý přijít pro pozhledání udělované knězem, který představoval Krista, doprovázené slovy: „Jsem zachráněný, vykoupený, milovaný, bylo mi odpuštěno Tvou milostí. Tvá milost mě přichází osvobodit, vykoupit, zachránit ve víře.“

Účinkující se nás v průběhu celé hry snažili vtáhnout do děje se snahou vytvořit vzájemné společenství, což se jim podařilo.

B. Bílíková

VEČER CHVAL

V neděli 4. 12. 2011 se po večerní mši svatě setkala více než sto lidí na tzv. Večeru chval. Nejprve proběhla krátká katecheze na téma: „Co Duch svatý koná“, při které jsme si ujasnili důležitost Ducha svatého v mnoha oblastech našeho života. Duch sv. na počátku stvoření do vládnoucího chaosu vnáší řád. Stejný řád může vnést i do našeho života dnes, kdy díky „rychlé době a nejistotám“ jsou zmatek a strach téměř na denním pořádku. S pomocí Ducha sv. budujeme vztah s Bohem Otcem, učíme se chápat Písmo svaté. Duch svatý nám pomáhá rozvíjet

naše přirozené dary, ale také nás obdarovává dary novými.

Po zbytek tohoto požehnaného večera jsme chválili Pána za jeho přítomnost v našich životech, vzývali Ducha svatého a zvali ho do každodenního života nás všech. Vytvořená atmosféra modlitby a sounáležitosti přispěla k jistě hlubokým duchovním zážitkům všech, kdo se večera chval zúčastnili.

Příště neváhejte a přijďte také...

Hana Maděryčová

SVĚDECTVÍ

Jsem konvertita a byla jsem požádána, abych podala svědectví o svém obrácení. Nyní se s vámi podělím o nejcennější dar, který jsem ve svém životě dostala. Tímto nejcennějším darem je moje setkání s živým Kristem.

Když jsem se narodila, vládl v naší zemi ateistický komunismus. Možná to byl ten pravý důvod, proč mě mí rodiče – římskokatolíci nenechali pokřtít, ani mě nevychovali ve víře v Boha. O Bohu jsem neslyšela nikdy ani doma, ani ve škole a později ani v práci. Teprve po sametové revoluci a mých 30. narozeninách se u mě začal projevovat zájem o duchovní věci. Tento zájem postupně přerostl ve víru v Boha. Je možné, že mi dar víry někdo vymodlil. Přesto, že jsem už věřila, že Bůh existuje a že je jenom jeden Bůh pro všechny lidi, nevěděla jsem, které náboženství je pravé. Mnoho let jsem tápala v různých duchovních směrech a hledala jsem pravého Boha. Během těchto let jsem bohužel cvičila také jógu a zajímala se o astrologii, numerologii a občas navštívila kartárku. Jako nepokřtěná jsem vůbec netušila, že si zahrávám se silami Zla. Bůh už se asi nemohl dívat na to, jak už

víc než deset let bloudím a nejsem schopná najít tu správnou cestu k němu. Rozhodl se zasáhnout. Bůh dopustil, abych dva roky trpěla a prošla tak očistou.

Na začátku roku 2007 jsem si koupila za tři a půl tisíce údajně čistě přírodní doplněk stravy od firmy Herbalife. Po tomto přípravku jsem měla zhubnout a pročistit si organismus. Místo zlepšení mého zdraví ale u mě došlo k dramatickému selhání metabolismu. Přestala jsem spát, začala jsem se potit a měla jsem neustále průjem. Nakonec jsem skončila na dlouhých pět měsíců v nemocnici. Celkem jsem se léčila asi dva roky, ale můj zdravotní stav se nijak výrazně nezlepšil. Protože mně klasická medicína nedokázala pomoci, začala jsem na doporučení mé známé navštěvovat léčitelku. To se ukázalo jako další špatný krok. K mým zdravotním problémům se přidaly ještě problémy psychické a problémy v rodině. Navíc se

v té době léčila na rakovinu moje máma a též na rakovinu umírala moje švagrová. Bylo toho na mě už všeho moc. Po dvou letech nemoci jsem se cítila vyčerpaná a úplně na dně. Žádná léčba mi nepomáhala. Nevěděla jsem o nikom, kdo by mě dokázal uzdravit.

Právě v této době mi kamarádka půjčila křesťanskou knížku ZŮSTÁŇTE VE MNĚ, A JÁ VE VÁS. Chorvatský teolog Ivančić v ní líčí, jak i v dnešní době Pán Ježíš uzdravuje lidi. Tato knížka mě nasměrovala ke Kristu. Kristus byl mou poslední nadějí! Od rána do večera jsem se modlila text z knížky ABY MOHLO VYRŮST NĚCO KRÁSNĚJŠÍHO. Tuto knížku napsal brněnský biskup Vojtěch Cikrle. První odstavec tohoto textu zní:

Když na rozcestí stojíš a nevíš, kam se dát, když neznáš se bojíš a vůdce bys měl rád, tu v Ježíšovu mocnou svou slabou polož dlaň a věřit nepřestaň!

Ježíš mě slyšel a vyslyšel. Poslal mi do života vzdělaného kněze a bylinkáře Jiřího Adolfa Pleskače. Ten mi vysvětlil, že jsem se dostala pod vliv magie a okultismu. Moje esoterická minulost vykonala dílo Zlého. Otec Pleskač mi také řekl, že příčina mých zdravotních problémů je duchovní, a proto mě může uzdravit jedině Bůh. Začala jsem kněze pravidelně navštěvovat. Vykládal mi mnohé o Ježíši a o křesťanství. Na závěr každého setkání se nade mnou modlil a prosil Pána Ježíše, aby mě uzdravil. Po čtvrté návštěvě a modlitbě všechny moje zdravotní problémy zmizely. Pán Ježíš mě uzdravil! V té době jsem už byla do Krista tak zamilovaná, že jsem se rozhodla patřit mu už navěky. On je ten ideál, který jsem tolik let hledala!

A tak jsem uzavřela nejlepší smlouvu svého života. V červenci 2009 jsem přijala svátost křtu a biřmování. Jako konvertita můžu říct, že můj život se dělí na dvě zcela odlišné části

PŘED SETKÁNÍM S KRISTEM a PO POZNÁNÍ KRISTA. Můj život se od mého křtu zásadně změnil. Bůh miluje mě a já Jeho! Každý den mu svěřuji svůj život do rukou, a on se o mě s láskou stará. Za rok a půl od mého křtu jsem s Ním zažila už mnoho krásného - například exercicie se stigmatizovaným knězem Jamesem, bohoslužbu slouženou papežem Benediktem XVI. v Brně, pouť ve Svaté zemi a v Lurdech, Charismatický seminář vedený bojanovskými farníky, kurz Katecheta a momentálně i kurz Teologie. Mnohokrát mi také už pomohl v různých svízelných situacích.

- Bůh je láska a miluje každého člověka! Záleží pouze na nás, jestli mu dovolíme vstoupit do svého srdce.

Pán Ježíš říká: „Hle, stojím u dveří a klepu...“ (Zj 3,20) A já spolu se svatým apoštolem Pavlem říkám: „Vím, komu jsem uvěřila.“ (2 Tim 1,12)

Farnice z Otnic

Bedříška Znojemská, Setkání

NOTEBOOK V JESLIČKÁCH

„Tatiiii!“ vyloudil jsem naléhavý sten, aby tátovi došlo, že situace je nadmíru kritická. „Jsem už poslední ve třídě, kdo notebook (*přenosný počítač*) nemá! Na elektroprůmyslovce s oborem informatika se fakt bez počítače neobejdeš!“

„Dobře, když do Vánoc neuděláš žádný průšvih, dostaneš notebook. Tak koukej makat!“ vyslovil táta konečně slova, o kterých jsem snil od začátku školního roku. Byl 1. prosinec a já se stal nejšťastnějším člověkem pod sluncem.

Jak já počítal dny do Vánoc. V životě jsem se netěšil ke stromečku víc. Představoval jsem si, jak notebook dostanu, otevřu krabici, zapnu ho... Nainstaluji si tam oblíbené hry... Po večerech budu chatovat s kluky ze třídy... Po prázdninách ho vložím do brašny a pojedu s ním do školy...

Otevřu ho ve třídě jako by nic a všichni mi budou závidět, protože bude mnohem lepší a novější než ty jejich půl roku staré šunky... O notebooku se mi téměř denně zdálo. Pořád jsem na něj myslel, a kdykoliv jsem se dostal k internetu, vyhledával jsem stránky prodejců a tipoval, co mi Ježíšek přinese.

A pak přišel ten den! Vskutku Štědrý den. U nás je „půlnoční“ už ve 4 hodiny odpoledne, proto jdeme na mši ještě před večerí. Jistě chápete, že průběh mše se fakt moc vnímat nedal. V hlavě mi běhaly důležitější problémy: Bude mít Windows 7 nebo Vista, bude to AMD nebo dokonce INTEL? Kolik bude mít paměti?

Po mši se chodíme s našima modlit k jesličkám. Klekl jsem před betlémskou jeskyní, a najednou jsem počítač viděl ležet v jesličkách místo Ježíška.

„Díky, Bože, je to ten nejsuprovější dar, který jsem kdy dostal!“ napadla mě vhodná

modlitba. Ale notebook v jesličkách nezdisparoval. Ležel tam a já začínal mít pocit, že něco není v pořádku. Přišlo mi divně klečet před notebookem... Není to hloupé? Pastýři byli taky nějak v rozpacích a začali se postupně rozcházet ke svým stádům. Asi ani netuší, co to v těch jesličkách leží.

Zůstal jsem sám v šeru betlémské jeskyně s nehybným předmětem v krmelci. Hvězda, která ještě před chvílí ukazovala cestu do Betléma, se kamsi ztratila, osel s volem a ostatním dobytčím se taky vypařili a teď tu bylo smutno, ticho, tma a zima.

To je nějaká vánoční idylka? Kam se poděly koledy, dárky a radost celého stvoření? Kde jsou ti andělé s tím svým Gloria? Je mi jasné, že není co slavit. Nejsuprovější dar ležel v jesličkách jako kus plastu a najednou mi fakt bylo jedno, kolik má paměti. Zkazil mi celé Vánoce. Místo na příchod Spasitele jsem se celý advent těšil na mrtvý kus čínského zboží. Celý měsíc jsem sloužil věci, která je v betlémské stáji naprosto k ničemu. Jak je mi teď protivný! Mám sto chutí ho kopnout a potrestat tak toho, který vystrnadil malého Ježíška z jeho svaté jeskyně.

Ale moc dobře vím, že to není on, kdo totálně zničil atmosféru letošních Vánoc... Jsem to já, kdo z jeskyně svého srdce vyhnal Ježíška s Marií a Josefem, pastýři a anděly a do jesliček položil mrtvou věc, na jejíž příchod jsem se v adventu tolik připravoval. Není pochyb, že jediný, kdo může narozeného Spasitele pozvat zpět, jsem já sám. A to velice rychle! Protože představa, že už brzy na Velký pátek v mém srdci vytačí bezcenný notebook Pána Ježíše i z kalvarského kříže, je pro mě už nesnesitelná.

přepsáno z Tarsicia

TŘI ZÁPALKY

Když jsem byl mladý, chodil jsem s Alenkou a věřil jsem, že v mém věku už mě svět nemůže ničím překvapit. Od té doby se nestačím divit. K úžasu mě ostatně záhy přivedla i Alenčina nejbližší sousedka.

Paní Guthová bydlela ve stejném domě v suterénu. Bylo jí přes sedmdesát. Už neměla manžela, děti se rozprchly do světa a nechaly ji samotnou, kanárek jednoho dne přestal zpívat a vypustil dušičku, hodiny na stěně umlkly a nebylo s kým promluvit. Stará paní začala žít ve světě utkvělých představ: barák byl plný zlodějů, kteří – ve dne v noci a kus po kuse – rozkrádali její domácnost. Já byl ten komplic, co Aleně pomáhal odnášet lup. Mezi všemi domácími zloději jsme my dva zřejmě neměli konkurenci. Když jsme šli po ulici, paní Guthová se nám zjevovala na chodníku podobna anticukým mravokárcům, kadeře jí obvykle létaly ve větru, jak se na nás vyřítala v ošuntělém županu. „Dám tě zavřít i s tím tvým šamstrem,“ křičela na Alenu. „Pěkně jste se vyvedli! Hraje si to na honoraci, a nestydí se člověku šlohnout ani prkýnko ze záchodu!“

Bývali jsme z paní Guthové vyřízení, jakmile ji to posedlo. Jako psanci jsme se zavírali v Alenčině bytě a chvíli se děsem, kdykoli stará paní vyběhala na chodbu a křičela na celý dům, že jsme ji odcizili prostěradlo, nůžky, kukačky a sádko.

Jak naše nenechavost rostla, nezbylo staré paní než zavolat policii. Dostavil se mladý a nadmíru rozpacitý esenbáček. Napoprve se ještě omlouval, že každé oznámení je třeba prošetřit. Když už nás navštívil poosmé, přestal se rozpakovat. Prý bylo snadné se milé sousedky zbavit: stačí prý požádat o přešetření jejího psychického stavu a dosáhnout ústavní léčby.

V tomto směru jsme esenbáčka zklamali.

Plynul čas, ale naše setrvalá hrůza z paní Guthové nepolevovala. Vzpomínám si, že když Alena na podzim odjela za rodiči, chodil jsem jí po pracovní době zalévat květiny v jejím bytě.

Se starou paní jsem se setkal tvář v tvář v půl desáté večer – právě jsem na odchodu marně hledal správný klíč od zamčených domovních dveří. Stařenka vybuchla jako Vesuv v lidské podobě:

„Však tě už dlouho pozoruju! Všivák jsi, sirky kradeš: kup si vlastní!“

Náhle mě cosi osvítilo. Pokusil jsem se o úsměv, sáhl do kapsy a vytáhl škatulku zápalok: „Jestli chcete, do zítřka vám je půjčím...“ Tvář staré paní jako zázrakem zjemněla.

S ostýchavým výrazem vztáhla ruku ke krabičce: „Do rána mi stačí tři sirky... Děkuju mnohokrát.“

Kráčel jsem k tramvajové zastávce a brízkou v parku tiše šelestily. A já jsem si začínal uvědomovat, že jsem byl zřejmě první, kdo paní Guthové v posledních letech pěkně odpověděl. Všechna ta obvinění, všechny ty její urážky nebyly ničím jiným než zoufalým voláním po dialogu. **Bůh ví, kolik žije kolem nás osamělých srdcí, která se obrnila nadávkami, protože ta nadávka představuje poslední myslitelný kontakt s lidmi.** V paměti mi utkvěl nečekaně plachý výraz, s jakým si ta obávaná bytost vybírala tři zápalky z mé krabičky. A umínil jsem si, že o Vánocích zavoním u jejích dveří – schválně, jak zareaguje na drobný dárek od našeho loupežnického spolku.

Převzato z Katolického týdeníku

připravila Mirka Červenková

SMUTNÁ STARÁ PANÍ MÁ SVÁ TAJNÁ PŘÁNÍ. VYČTI JÍ JE Z VRÁSEK, Z DLANÍ: USMĚJ SE NA NI!

Na nočním stolku staré paní, která zemřela v domově důchodců, našli po její smrti tento dopis adresovaný mladé ošetřovatelce, která se o ni starala.

„Co vidíš ty, která se o mě staráš? Co vidíš, když se na mě podíváš? Co si myslíš, když ode mne odcházíš? A co říkáš, když o mně mluvíš?

Nejčastěji vidíš protivnou stařenu, trochu bláznivou, která se dívá do prázdna a už to nemá v hlavě v pořádku. Při jídle slintá a nikdy neodpoví, když se jí na něco ptáš. A pořád ztrácí boty a ponožky. Ať jí to baví, nebo ne, nechá tě, ať všechno děláš, jak chceš: mytí i jídlo, jen aby zabila šedý den. To tedy vidíš!

Tak tedy otevři oči. To nejsem já!

Povím ti, kdo jsem. Jsem poslední z deseti dětí a žiji ve šťastné rodině. Vdávala jsem se ve dvaceti. V pětadvaceti mám skvělého manžela a syna, který mě potřebuje, aby měl domov.

Jsem třicetiletá žena, syn rychle roste. Je mi čtyřicet a on brzy odejde. Ale mám svého muže.

V padesáti si kolem mne hraje houf vnoučat. Zase mám u sebe syna a vedle sebe manžela.

Pak přicházejí temné dny - umírá mi manžel. Když pomyslím na budoucnost, třesu se strachem, protože vnoučata mají moc práce.

Už jsem stará. Tělo mě nechává na holičkách, opouští mě síla i krása. A tam, kde jsem měla srdce, nechává čas jen kus kamene. Vzpomínám na příliš krátké roky, které pomíjely příliš rychle. A přijímám neúprosnou skutečnost, že „nic netrvá věčně“.

Tak otevři oči, ty, která o mě pečuješ, a podívej se na tu protivnou stařenu... Podívej se pořádně a uvidíš mě.“

Z knihy Příběhy psané životem

KOLIK TVÁŘÍ, KOLIK OČÍ, KOLIK RUKOU
UVIDÍME ZA JEDEN DEN?

NA CO SE DÍVÁME? NA VRÁSKY, NA NEPŘÍJEMNÉ STRÁNKY, POCHYBNOSTI, OSTRÉ HRANY. CO KDYBYCHOM SE UČILI DÍVAT SE NA SNY, TOUHY, KTERÉ JSOU TAK ČASTO SKRYTY?

Bedřiška Znojemská, Samaritánka

HVĚZDA NADĚJE

František Klika

ZHASNI NA CHVÍLI, MŮJ BRATŘE
BLUDIČKY SVÝH TUH
ZTIŠ HUMBUK VŠECH DŮLEŽITÝCH VĚCÍ
NA PÁR KROKŮ ODEJDI
Z ULITY SVÉ NEPOSTRADATELNOSTI
NEBOJ SE, NIKDO TI NEVEZME
TU HROMÁDKU PRACHU.
SPATŘÍŠ HVĚZDU NADĚJE
NA OBZORU SVÉ DUŠE
NAD MĚSTEM DO POKOJE PONOŘENÉM
KDE JEN VLÍDNOST A MÍRNOST
JE DOMOVEM
TU JITŘENKU VĚČNÉHO SLUNCE
JEHOŽ JMÉNO JE LÁSKA.

VYZNÁNÍ VÍRY VI.

Věřím v Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího

Milí přátelé,

dnes navážeme na minulé díly, které se týkaly druhé Božské osoby – Ježíše Krista, Božího Syna. Ještě jednou chci připomenout, že víra v Krista – Boha a člověka – je zásadním poznávacím znamením, zda se člověk může považovat za křesťana, či ne.

Následující část vyznání víry v Božího Syna zní „...sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých.“ (KKC 631-658) Tajemství se budou týkat výkupné oběti Božího Syna za nás hříšníky – smrti a zmrtvýchvstání.

...sestoupil do pekla

„Stejná osoba je ten, kdo sestoupil, i ten, který také vystoupil.“ (Ef 4,10) Apoštolské vyznání víry v tomtéž článku víry vyznává Kristovo sestoupení do pekla i jeho zmrtvýchvstání třetího dne. (čl. 631)

Jinými slovy: Ježíš zakusil smrt jako všichni lidé a svou duší je dostihl v místě pobytu mrtvých. Sestoupil tam však jako Spasitel a ohlašovatel radostné zvěsti duchům, kteří tam byli uvěznění. (čl. 632)

Toto místo pobytu mrtvých, kam Kristus sestoupil, nazývá Písmo „peklo“, „šeól“ nebo „hades“, protože ti, kteří tam jsou, jsou zbaveni patření na Boha. Ježíš nesestoupil do pekla proto, aby vysvobodil zavržené, ani aby zničil peklo zavržení, nýbrž aby osvobodil spravedlivé, kteří ho přežili ve smrti. (čl. 633)

Nutno dodat, že když mluvíme o „sestoupení“, nemyslíme tím to, že by se peklo, předpekli či očistec nacházely kdesi v nitru Země, jak si to lidé představovali ve středověku. Slova „vystoupit“ na nebesa a „sestoupit“ do pekla jsou spíše obrazy – peklo ani nebesa nejsou umístěny v tomto fyzickém světě; jde o jinou životní realitu, o jiný způsob bytí, než je ten náš pozemský.

Dalším důležitým momentem obsaženým v tomto článku víry je úplné naplnění evangelijní zvěsti o spáse. Jde zde o poslední fázi Ježíšova mesiášského poslání: je to rozšíření vykupitelského díla na lidi všech dob a všech míst ochotné přijmout spásu (tedy i na ty, kteří žili před Kristem nebo se s učení o Kristu setkat nemohli). Všichni, kteří jsou spaseni, se stali účastnými vykopení. (čl. 634)

Ježíš, Boží Syn, „svou smrtí zbavil moci toho, který má vládu nad smrtí, totiž ďábla“, a tak vysvobodil „všechny ty, kteří byli po celý život drženi v otroctví strachem před smrtí“ (Žid 2,14-15).

...třetího dne vstal z mrtvých

JEŽÍŠOVO ZMRTVÝCHVSTÁNÍ JE VRCHOLNOU PRAVDOU NAŠÍ VÍRY.

(čl. 638)

I. Historická i transcendentní událost (čl. 639-647)

Kristovo vzkříšení je skutečná událost spojená s historicky ověřenými úkazy, jak dosvědčuje Nový zákon (prázdný hrob, svědectví o zjevení Krista apoštolům a dalším pěti stům učedníkům). Sv. Pavel mluví o živé tradici zmrtvýchvstání, o níž se dověděl po svém obrácení před Damaškem (1 Kor 15,3-4). (čl. 639)

Prázdný hrob není sám o sobě přímým důkazem. Nepřítomnost Kristova těla v hrobě by se dala vysvětlit i jinak. Přesto však byl prázdný hrob pro všechny podstatným znamením. To, že jej učedníci objevili, byl první krok k uznání samé skutečnosti vzkříšení. Podle stavu, v jakém byl prázdný hrob, apoštol Jan poznal, že nepřítomnost Ježíšova těla nemohla být lidským dílem a že se Ježíš nevrátil do pozemského života, jak

tomu bylo např. v případě Lazara. (čl. 640)

Všichni asi známe velikonoční příběh žen, které šly ráno ke hrobu a setkaly se s Ježíšem. Tak se ženy staly **prvními** hlasatelkami Kristova zmrtnýchvstání i pro samotné apoštoly. Teprve na základě Petrova svědectví ale společenství apoštolů zvolalo: „Pán skutečně vstal a zjevil se Simonovi.“ (Lk 24,34) (čl. 641)

Víra prvotního společenství věřících je **založena na svědectví konkrétních lidí**, křesťanům známých a většinou ještě mezi nimi žijících. Pavel jasně mluví o více než pěti stech osobách, kterým se Ježíš zjevil najednou, kromě toho Jakobovi a všem apoštolům (srov. 1 Kor 15,4-8). (čl. 642)

Vzkříšený Kristus navazuje se svými učedníky přímé vztahy dotykem a společným jídlem. Tím je vyzývá, aby uznali, že není žádný přízrak, ale hlavně aby si ověřili, že vzkříšené tělo, v němž se jim představuje, je totéž, které bylo umučeno a ukřížováno. Toto pravé a skutečné tělo však má zároveň nové vlastnosti oslaveného těla; **není už vázáno na prostor a čas**, ale může se podle libosti zpřítomnit, kde chce a kdy chce. (čl. 645)

Kristovo vzkříšení nebylo návratem k pozemskému životu, jak tomu bylo při vzkříšeních, která vykonal před Velikonocemi: vzkříšení Jairovy dcery, mládence z Naimu a Lazara. Ti po nějakém čase znovu zemřeli. **Kristovo vzkříšení je podstatně odlišné**. On ve svém vzkříšeném těle přechází ze stavu smrti do jiného života, mimo čas a prostor. Ježíšovo tělo je při vzkříšení naplněno mocí Ducha svatého; ve stavu své slávy se podílí na božském životě. (čl. 646)

Nikdo nebyl očitým svědkem samotné události zmrtnýchvstání; žádný evangelista je nepopisuje. Nikdo nemůže říci, jak proběhlo fyzicky. Zmrtnýchvstání Ježíše je historickou událostí, ověřitelnou podle znamení prázdného hrobu a na základě jednotlivých setkání apoštolů se vzkříšeným Kristem. Zároveň ovšem dějiny přesahuje a překonává, a tak zůstává ústředním předmětem víry. To je důvod, proč se vzkříšený Kristus nedává poznat celému světu, ale svým učedníkům. (čl. 647)

II. Zmrtnýchvstání – dílo Nejsvětější Trojice (čl. 648-650)

Kristovo vzkříšení je předmětem víry jakožto transcendentní (přesahující) zásah samého Boha do stvoření a do dějin; tři božské Osoby při něm působí společně a zároveň projevují svou vlastní originalitu. Dochází k němu zásahem moci Otce, který vzkřísil Krista, svého Syna, skrze Ducha svatého, který oživil Ježíšovo mrtvé lidství a povolal je do oslaveného stavu.

III. Smysl a spásný dosah zmrtnýchvstání (čl. 651-655)

„A jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání, marná je vaše víra.“ (1 Kor 15,14) Kristovo vzkříšení je naplněním zaslíbení Starého zákona i samotného Ježíše za jeho pozemského života, je úzce spjato s tajemstvím vtělení Božího Syna - je jeho naplněním podle věčného Božího plánu. (čl. 651-652)

Ve velikonočním tajemství jsou dvě hlediska: svou smrtí nás Kristus osvobozuje od hříchu, svým vzkříšením nám zjednáva přístup k novému životu. (čl. 654)

Kristovo zmrtnýchvstání je základem a zdrojem našeho vlastního budoucího vzkříšení. Než se to splní, žije vzkříšený Kristus v srdci svých věrných. V něm křesťané zakoušejí „moc budoucího věku“ (Žid 6,5) a jejich život je skrze Krista spojován s Bohem. (čl. 655)

Pro prohloubení pravd víry týkajících se Krista doporučuji knihu Ctirada V. Pospíšila: Ježíš z Nazareta, Pán a Spasitel.

V našem příštím zamyšlení se seznámíme s posledními částmi Vyznání víry, které se týkají druhé božské osoby - Ježíše Krista: ...vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího, odtud přijde soudit živé i mrtvé.

*Těším se na příště
Petr Martínek*

Prameny:
Katechismus katolické církve (KKC)

LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI

Tentokrát se v rubrice Lidé naší farnosti po dlouhé době objeví nějaká osoba ze sakristie – tedy konkrétně výpomocný (mladý a nadějný) kostelník TOMÁŠ MAKUDERA.

1. Jak ses dostal k funkci pomocného kostelníka?

To je celkem složitá otázka, asi ani přesně nevím. Celé to začalo, když jsem byl v roce 2001 stárek. Tehdy jsme na nějaké mši, asi na Boží Tělo, ministrovali a neměl kdo jít vybírat, tak jsme byli vysláni my, tedy já a asi Franta Blaha, přesně nevím. No a to bylo na delší dobu vše. Pak jednou za mnou na schody, kde jsem dříve pravidelně „prožíval“ nedělní mše svaté, přišel strýček Bohůn, že nemají nikoho na pomoc a jestli bych jim nepomohl zase vybírat, když už to umím :-). To bylo asi v roce 2002 nebo 2003. Tak jsem samozřejmě souhlasil a šel. Od té doby strýček „chodil“ téměř pravidelně, protože bylo období, kdy jsem opravdu neměl kdo pomáhat. Tak jsme se domluvili, že každou neděli se nejdříve zastavím zeptat, jestli potřebují pomoc. Když bylo třeba, tak jsem zůstal a když ne, tak jsem šel na své oblíbené místo na schodech. Na mši svaté jsem od té doby prakticky na schodech už nebyl.

Pak jsem od vybírání postupně přešel k jiným činnostem, protože je prostě neměl kdo dělat. Měl jsem první mši sám, šel jsem poprvé okuřovat se strýčkem, s Martinem a pak i sám. Dnes už je spousta věcí souvisejících s církevními akcemi moje starost.

2. Co tato služba obnáší?

Časově to v mém případě znamená přijít na „hrubou“ nedělní mši o něco dříve, ve významné dny třeba i o hodinu dříve. Pak je samozřejmě třeba být k dispozici, když je to potřeba, např. jít na pohřeb, obstarat celou mši nebo požehnání.

Horší je to všechno se naučit. Ještě pořád docházím na nové věci a vím, že se ještě

dlouhou budu učit, pokud tedy budu moct vykonávat tuto službu. Naštěstí oba kostelníci i otec Petr jsou dostatečně tolerantní, a když už nějakou chybu udělám, většinou to s úsměvem nebo povzdechem přejdou.

Myslím, že nejpodstatnější je vždy ochota. Ochota učit se novým věcem a hlavně věnovat tomu ten čas. Spousta lidí si ani neuvědomuje, co všechno musí takový kostelník zvládnout, pokud má týden obstarávat chod kostela. Za to patří strýčkům Bohůnovi a Ištvánkovi velké uznání a měli bychom je za to mít všichni v úctě, stejně jako jejich předchůdce. Velké díky patří i Ludvíku Blízkovi a Antonínu Prčíkovi, kteří také všestranně vypomáhají. Víím totiž sám, že ne všichni by se pro ostatní tak obětovali.

3. Hodili by se ještě nějakí další pomocníci?

Někdy jsou mše, kdy se hodí každá pomocná ruka. Týká se to hlavně svátků a velkých církevních akcí, kdy musíme jít se strýčkem Bohůnem oba okuřovat a není nikdo na vybírání, na předčtení, čtení, atd. Díky Bohu je pořád dost farníků, kteří jsou ochotni kdykoliv pomoci, třeba Jenda Komosný, Jožka Turek a samozřejmě známé tváře Martin Sládek a Karel Tomčala, za což jim též patří poděkování.

4. Dá se v sakristii prožívat mše naplno, nebo je to skoro nemožné?

Ano, dá, ale ne vždy. To ano se týká především všedních mší, kdy není třeba nic řešit, protože se ani nevybírají peníze. V neděli je to trochu horší, protože se musí jít vybírat, pak je také třeba roznést lístky nebo je ještě dodělat, ale to je celkem v pohodě. Ve velké svátky je ale téměř nemožné plně se soustředit třeba

na kázání atd. Kolikrát běhám mezi různými povinnostmi od začátku až do konce celý zpocený. Někdy jsme po mši dost vyprahlí, tak zajdeme do „Dolní“ i s otcem doplnit energii ☺.

5. Takové trochu tajemné je to okuřování – proč se to vlastně dělá?

Obřad okuřování má hlubokou symboliku. Kouř kadidla znázorňuje modlitby věřících stoupající k Bohu, navíc se kadidlo používá aromatické, aby symbolizovalo to, že naše modlitby mají být Bohu příjemné. Oblak dýmu pak symbolizuje přítomnost samotného Boha, protože i v Písmu – ve Starém zákoně je často přítomnost Boha znázorněna jako oblak. Při obřadu se tedy okuřuje vše, co znázorňuje Boží přítomnost: oltář, Písmo, celebrant, shromáždění věřících a samozřejmě Tělo a Krev Páně.

6. Máš nějakou veselou historku ze sakristie?

Myslím, že nejveselejší asi bylo, když jsem při okuřování šel poprvé s kadidelnicí já. Vše bylo celkem v pořádku až do doby, kdy jsem měl okuřovat otce Petra. Jako nezkoušený „okuřovač“ jsem neodhadl váhu kadidelnice a málem jsem s ní otce Petra atakoval přímo do obličeje. Toho si samozřejmě většina lidí všimla, protože otec Petr z bezpečnostních důvodů asi o půl metru couvl. Nikdy nezapomenu na jeho vystrašený výraz ve tváři. Ještě dnes to občas vzpomene. ☺

Děkuju Tomášovi za to, že si v nabitém adventním programu našel čas na zodpovězení těchto otázek a zároveň mu patří velké poděkování za jeho věrnou službu nejen v sakristii.

připravila A. Tlachová

PODĚKOVÁNÍ ÚKLID KOSTELA A JEHO OKOLÍ

Úklid je každodenní běžná činnost, spíš je vidět, když uklizeno není, než když uklizeno je. Nejinak je tomu i v našem bojanovském kostele.

O úklid kostela a okolí se stará 86 žen a dva muži kteří jsou rozděleni do 12 skupin. V jednom týdnu uklízí vždy jedna skupina, a to v pondělí a v sobotu. V sobotu se uklízí a zemetá i okolí kostela. Aby si kostel uklízeli sami farníci, byla výzva zemřelého o. Josefa Dvořáka.

Na tomto dlouhém časovém úseku je vidět, kolik se již při úklidu vystříдалo žen, hlavně důchodkyň. Již se nedají dohledat jména všech (nevedly se záznamy), které se na úklidu podílely. Některé již zemřely a jiné odešly pro nemoc a stáří.

V tomto kalendářním roce odcházejí: p. Esterová Marie (č. domu 312), p. Komosná Blažena

(č. domu 304) a p. Tomšejová Hedvika (č. domu 597). Paní Tomšejová se také letos dožila 80 let, a proto jí přejme všechno dobré a hlavně Boží požehnání.

Všem ženám za jejich záslužnou práci pro farnost děkujeme, ať již těm, které svou službu ukončily, tak také všem, které v současné době kostel a okolí uklízí.

Tímto chceme oslovit další ženy i muže kteří jsou ochotni se do této služby zapojit (případně pomoci v zimě při odklizení sněhu). Jelikož postupem času řady dělníků na žni Páně ubývají, je potřeba je doplnit!

o. Petr a RR

PŘEDNÁŠKY PRO MANŽELE

PERFEKTNÍ VÁNOCE

Všichni si přejeme Vánoce krásné, radostné, idylické. Dnes obvykle platí rovnice: Vánoce = radost = pohoda. **Ale někdo možná bude mít na Vánoce i jiné vzpomínky...**

Třeba Maruška, jedináček ctižádostivých rodičů. A hlavně ctižádostivé mámy. Mámy, která tvrdí, že všechno bezvadně stihne, že na sobě nemá skvrnu nedokonalosti, v práci ani v domácnosti. A tahle Maruška na Štědrý den, když je v kuchyni všechno v největším ruchu, najednou upře oči na obraz nad pohovkou. Zdá se jí, že na skle je nějaká čára. A jen tak, aby něco řekla, poví o té čáře tátovi. Ten, protože netuší nic zlého, si řekne, že zůstala při čištění asi šmouha, a proto vyskočí na pohovku a začne pomyslnou čáru utírat. Tu se ve dveřích objeví máma. Uštvaná, protože všechno musí být bezvadné, tak, jak to zvládne jen ona. A teď by si někdo najednou dovolil nacházet na jejím úklidovém díle něco k opravování? Zděšený manžel couvá se slovy: „Když ona Maruška říkala...“

A teď se nervozita předešlých dnů a týdnů vybijí na malé školačce. Na nevděčnici, která schválně upozorňuje tátu na chyby; na škodolibé holce, která má radost, když zkazí Štědrý den!

V kuchyni se začíná cosi pálit. I to zavinila! Všechno zavinila! A žádné dárky nebudou a žádný Ježíšek a dostane k večeři chleba a čaj, když je taková! Táta se pokouší vmístit do děje, ale po několika slovech se raději stahuje do pozadí. Zná svou ženu...

Maruška, která srdceryvně pláče, má v sobě přece také kus máminy povahy. Zmizí ve svém pokojíčku a za chvíli hodí v slzách na stůl drobné balíčky, dárky, které připravila pro rodiče. Říká: „Vy mi tedy nedáte nic? Ale abyste věděli, já vám dárky dám, už teď, hned si je vezměte!“

Rozlícená matka smete dárky se stolu, protože o její hlouposti nestojí; ta malá připravila tu scénu schválně, aby zkazila Vánoce. Muž odchází, bouchne dveřmi. A máma začne hystericky vykřikovat, že šel jistě na pivo. Na Štědrý den! A také tohle zavinila ta protivná holka, která se pořád plete do něčeho, po čem jí vůbec nic není.

Ponechávám na čtenářově fantazii dokončení příběhu: zda stromeček a dárky byly nebo ne, jak se věc vyřešila a vůbec - co bylo dál. Možná vám to něco připomnělo... Pro mnohé naše současníky jsou totiž Vánoce jen perfektním vyvrcholením dlouhých a vyčerpávajících příprav. Běda, když pak nejde vše podle připraveného scénáře!

Maminka malé Marušky nebyla zlá. Jen příliš ctižádostivá. Chtěla mít všechno perfektní, anebo raději nechtěla mít nic. Zapomněla, že perfektní musí být o Vánocích především láska!

(P. Siostrzonek)

VELEPÍSEŇ LÁSKY PRO HOSPODYŇ

Kdybych svůj dům perfektně ozdobila světelnými řetězy a cinkajícími zvonečky, ale neměla lásku ke své rodině, nejsem nic víc než dekorátérka.

Kdybych se lopotila v kuchyni, napekla kila vánočního cukroví, navařila labužnické pokrmy a připravila vzorově prostřený stůl, ale neměla lásku ke své rodině, nejsem nic víc než kuchařka.

Kdybych pomáhala vařit polévku pro bezdomovce, zpívala koledy v domově pro seniory a všechen svůj majetek darovala na dobročinnost, ale neměla lásku ke své rodině, nic by mi to neprospělo.

Kdybych nádherně nazdobila vánoční stromek, zpívala sóla v kostelním sboru, ale zapomněla na Ježíše, potom jsem nepochopila, oč o Vánocích běží.

Láska přeruší pečení, aby mohla vzít dítě do náručí.

Láska zanechá zdobení a políbí manžela.

Láska je trpělivá navzdory chvatu a stresu.

Láska nezávidí druhým jejich dům se vzácnými vánočními servisy a nádhernými ubrusy.

Láska nedává jen těm, od kterých může něco očekávat, ale ráda obdarovává právě ty, kteří nemohou oplácet.

Láska všechno vydrží, všemu věří, vždy doufá, všechno snáší. Láska nikdy nepřestává.

Mobilní telefony špičkové kvality se rozbijí, perlové náhrdelníky se ztratí, golfové hole zrezaví. Ale darovaná láska zůstane.

(*srv. 1 Kor. 13, 1–8*)

ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY

FARNÍ RADA SE LETOS NAPOSLEDY SEŠLA DNE 26. ŘÍJNA 2011

Byly projednány a vyhodnoceny následující body:

- byl uveden do provozu nový kotel, ještě je nutná návštěva ze strany dodavatele a seřízení hořáku
- vyhlášení sbírky na doplacení kotle a nového topného tunelu
- diskuze nad tím, které investice bude potřeba realizovat v následujícím roce – oprava střechy stodoly a dle finančních možností oprava dlažby kolem kostela
- podány informace ohledně zimní farní dovolené
- uskutečnil se divadelní představení brněnské farnosti Židenice (již se konalo)

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

KB - KŘESŤANSKÁ BELETRIE A PRÓZA
Pfannmüller: Když přišla na svět láska
Matice cyrilometodějská, 211 stran

Poutavě napsaný příběh Ježíšova života od jeho narození až po smrt na kříži.

O - OSOBNOSTI CÍRKVE

P. Antonio Sagardoy OCD: Vhod či nevhod

Římskokatolická farnost Brno – Lesná, 126 stran

Blahoslavená sestra Restituta měla ráda život a s láskou se skláněla k nemocným, ke kterým byla jako zdravotní sestra poslána. Byla to však také žena, která se zcela odevzdala Kristu, žena velké vnitřní radosti a důvěry v Boha. A právě toto jí i v té nejtěžší chvíli pomohlo nezradit své vnitřní předsevzetí a obětovat za ně vlastní život.

DK - DĚTSKÁ KŘESŤANSKÁ LITERATURA

S. Ruprechtová, D. Steinwede: Večerníček

Kartuziánské nakladatelství, 108 stran
Kniha příběhů pro poučení i zamyšlení je určena dětem od 6 let.

Příběhy jsou rozdělené do čtyř skupin. V první skupině jsou povídky klasické. Druhá je věnována dnes u dětí velmi aktuálnímu problému strachu a odvahy. Třetí obsahuje sbírku miniatur k zamyšlení. Ve čtvrté skupině jsou dvě rozsáhlejší povídky, které se mohou číst nebo vyprávět na pokračování.

ÚRYVEK Z KNIHY:

Poslední týden před Vánoce vyráběly děti ve škole dárky. Toník tuhle práci neměl moc rád. Některé děti ve třídě dokázaly udělat pěkné ozdoby, dečky nebo přání. Toníkovi to

ale nešlo tak dobře. Proto vždycky nakonec narychlo namaloval nějaký obrázek pro maminku, pro tatínka i pro sestru.

Po vyučování za Toníkem přiběhl Jenda a spiklenecky pomrkal: „Mám pro tebe překvapení. Podívej!“ a vytáhl z kapsy nějakou kartičku. „To je pro mě?“ podivil se Tonda, protože dárky si měli předávat až na besídce za tři dny. „Kdepak. To není pro tebe. Hádej, pro koho to je?“ usmíval se šibalsky Jenda. Toník přemýšlel, ale marně.

„Ty to vážně nevíš?“ zeptal se konečně Jenda. „To je přece pro toho starého pána s berlema.“

No ovšem! Tohle ho mělo napadnout už dávno. A tak si opatrně prohlížel kartičku, na kterou Jenda nalepil krásnou hvězdu a malé dítě, které vystříhl z pohlednice. A pod to napsal: PŘÍŠEL NA SVĚT PRO VÁS.

Dohodli se, že hodí kartičku starému pánu do schránky. Ale když přišli, zjistili, že u domu žádná schránka není. Jak tam tak bezradně stáli, uslyšeli najednou za sebou šouravé kroky a hlas starého pána: „Tak pojdte dál, chlapi. Vidím, že jste mi něco přinesli.“

Muž k nim přicházel a kromě berlí měl v ruce také nějakou knihu. Bylo to album plné známek, které chlapi už viděli při své tajné výpravě do mužova domku. „Také jsem vám něco přinesl,“ usmíval se na ně.

„Opravdu? A proč?“ divili se.

„Abych splnil přání mého syna.“

„Vy máte nějakého syna?“ zvolali chlapi.

„Měl jsem,“ řekl smutně starý pán. „Bylo mu jedenáct, když zemřel. Bylo to v posledním den války. V Praze se bojovalo. Moje žena čekala druhé dítě, mělo se narodit každou chvíli. Venku postřelili nějakého člověka, vyběhl jsem mu na pomoc. Nevšiml jsem si, že za mnou vyběhl i Jiřík. Němci začali

palbu, já jsem to dostal do kolena, ale Jiříka to zasáhlo přímo do srdce. Krvácel a hodně nařikal. A právě, když mi v náručí umíral, tak mě prosil: „To album dej bráškoví, až bude stejně starý jako já.“ Víte, to album byl jeho největší poklad. Jenomže všechno dopadlo úplně jinak. Moje žena při porodu zemřela a dítě – holčička, zemřelo s ní. A od té doby hledám někoho, komu bych album světil. Někoho, kdo by mohl být jeho bráškou.

Když jsem byl mladší, měl jsem kolem sebe plno chlapců, ale žádný se mi nezdál

dost vhodný pro poklad mého syna. Ted' už mnoho let nikam nechodím, jsem tu zavřený jako ve vězení. A protože jistě brzy zemřu, tak je nebezpečí, že nesplním Jiříkovo přání.“

Všichni tři na sebe mlčky hleděli. Konečně vzal Jenda kartičku a beze slov ji podal starému muži. Ten si ji chvíli prohlížel a pak řekl: „Vy budete bratry mého syna. Tady je jeho album.“

Snaziš se také ty o Vánocích někomu udělat radost?

připravila Mirka Červenková

(PŘED)VÁNOČNÍ ANKETKA

Vánoce jsou křesťanské svátky, při kterých si připomínáme a společně se radujeme z narození Pána Ježíše. Jsou to ale i svátky, kdy můžeme vidět rozzářené dětské oči a víc, než kdy jindy, si užít rodinné pohody. Pro kladný ohlas na dětskou anketu, která byla uskutečněna v průběhu Farního dne, jsme se rozhodli oslovit děti na téma advent a Vánoce. A jak dopadla? Pojdme se společně podívat.

Ankety se zúčastnilo celkem 109 dětí školou povinných. Svě odpovědi odevzdalo celkem 47 dívek a 62 chlapců ve věku 6 až 15 let. Na jaké otázky odpovídali a jak, se dozvíte na následujících stránkách.

Otázka č. 1: Co pro tebe znamenají Vánoce?

V tabulce jsou uvedeny nejčastější odpovědi a jejich četnost.

(Pozn.: Některé odpovědi obsahovaly všechny z uvedených možností, proto se % vztahují k celkovému počtu odpovídajících.)

	Narození Pána Ježíše	Rodinná pohoda, klid, svátek a radost	Dárky
Dívky	57 %	45%	32%
Chlapci	50 %	29 %	35 %

Starší chlapci ve Vánocích vidí pouze dárky, pohodu a pár dní volna navíc. Děvčata obecně dávají větší důraz na prožití Vánoc v rodinném kruhu.

Otázka č. 2: Víš, co znamená slovo ADVENT?

Většina jak dívek, tak i chlapců odpověděla správně, že se jedná o dobu přípravy na narození Ježíše. Trochu nás překvapilo, že hodně - celých 25 % dotázaných - odpovědělo, že význam slova nezná. A přitom se nejednalo o ty nejmladší.

Otázka č. 3: Jaký dárek bys přál(a) světu?

U chlapců dominoval jako dárek světu MÍR a znovu MÍR. Následovala láska. U nejstarších se můžeme setkat s přáním snížení ceny ropy, dostatek vody či dostatek jídla pro všechny.

U dívek se opět projevilo citovější zaměření. Na první místo daly shodně s chlapci lásku a mír, v závěsu se ocitlo přání, aby měli lidé na světě dostatek jídla, oblečení a každý aby měl domov. Obě skupiny kladly velký důraz na zdraví. Objevily se i odpovědi jako např. spravedlnost, čistá zem (*nemyslí se podlaha* © - pozn. RR), moudrost, spása a jiné.

Otázka č. 4: Je u vás v adventu nebo o Vánocích něco jinak než obvykle?

	ANO	NE
Chlapci	78 %	22 %
Dívky	87 %	13 %

Děti spatřují změnu v době adventní a vánoční oproti jiným obdobím v roce v následujících oblastech:

- společná modlitba u adventního věnce
- častější návštěva mše svaté (roráty)
- půst, odříkání si sladkostí, televize a hraní na PC
- výzdoba domova
- přítomnost stromečku a dárků
- společně strávený čas v rodině a při návštěvách
- povídání si o Ježíši
- zapalování svíček nejen na adventním věnci (tato činnost vyzněla jako nejoblíbenější v době adventní)

Otázka č. 5: Dáváš si předsevzetí? Pokud ano, jaké?

Odpovědi opět naleznete v tabulce:

	Chlapci	Dívky
Nedávám	34 %	29 %
Půst od televize a počítače	24 %	14 %
Poslušnost	16 %	16 %
Půst od sladkostí	10 %	16 %
Pomoc doma	5 %	12 %
Ostatní	11 %	13 %

Otázka č. 6: Jaký úkol by pro tebe bylo nejtěžší splnit?

Odpovědi děvčat se více týkaly situací z běžného života. Těžké je pro ně např.: nemlsat, nesledovat televizi, nehrát na počítači, omluvit se, nehrěšit, pravidelně se modlit a chodit na

mši, denně uklízet a například vynést pavouka, který byl úklidem odhalen. Mezi nečekané odpovědi patřila například odpověď šestileté dívky, která by neuměla provést operaci a devítileté dívky, která neví, jak by zachránila svět. Já se ztotožňuji s dvanáctiletou dívkou, pro kterou je těžké sníst špenát, ale zároveň jí můžu vzkázat, že to zdaleka není ten největší problém v životě, se kterým se setká. ☺

U chlapců se odpovědi z běžného života shodují s odpověďmi děvčat. Je to např.: nehrát na PC, nedívat se na TV, chodit pravidelně na mši, nejíst sladkosti, nechodit ven. Mnohem častěji mají problém splnit věci, pod kterými si možná představují hrdinský čin, který by měli vykonat. Jsou to: přeplavat moře, vylézt na nejvyšší horu na světě, nechat se dobrovolně zabít - obětovat se jako Ježíš. Také se u chlapců objevily odpovědi, které tak trochu šokují. Těžké jim připadne spáchat sebevraždu nebo zabít jiného člověka. Tyto chlapce by bylo dobré uklidnit, že takový čin po nich Pán nikdy chtít nebude, protože Bůh nám život dal a nikomu nedal právo jej zničit. Podotýkám, že odpovědi jsou od chlapců z prvního stupně.

Otázka č. 7: Jaký dárek by tě nejvíc potěšil?

Nejčastější odpovědi dívek: živá zvířata - dominoval pes a dále to bylo morče, kočka a kůň. Z hraček to byla monster Barbie, mikroskop, oblečení, mobil, notebook a například kolo. Neobvyklé přání byl dárek nehmotný, a to zdraví v rodině, rodinná pohoda a táta.

Nejčastější odpovědi chlapců: motorka, lego, vrtulník, PC hra, mobil, notebook, kolo. Z těch nehmotných přání vybíráme např.: odvahy, sourozence, zdraví, věčný život.

Nevhodné přání bylo, aby vyhořela škola. (*Ono by se pak učilo jinde, takže škola raději ať stojí - pozn. RR*)

Přání neodpovídající věku: 9 let - dům a auto, 15 let - vlastní vrtulník a auto. No, nejsou ty

Vánoční anketa	
Anketa je anonymní, tak se neboj odpovídat pravdivě, jak to cítíš sám. Stačí krátké odpovědi. Napiš, co tě napadne jako první. Děkuji.	
Zaškrtni odpovídající variantu: dívka ☒ chlapec ☐ Věk: <input type="text" value="9"/>	
Otázka:	Odpověď:
1/ Co pro tebe znamenají Vánoce?	Narození pána Ježíše.
2/ Víš, co znamená slovo ADVENT?	Příprava na Vánoce.
3/ Jaký dárek bys přál světu?	Radost, zdraví.
4/ Je u vás doma v Adventu nebo o Vánocích něco jinak než obvykle?	ano
5/ Dáváš si předsevzetí? Pokud ano, jaké?	Nepít sladkosti.
6/ Jaký úkol by pro tebe byl nejtěžší splnit?	Chodit každý den do kostela.
7/ Jaký dárek by tě nejvíc potěšil?	koně
8/ Co by nejvíce potěšilo tvé rodiče?	Kdyby jsme se u brabera mohādala.

děti skromné?! Leda by to myslely třeba pro rodiče.

Otázka č. 8: Co by nejvíce potěšilo tvé rodiče?

	Chlapci	Dívky
Poslušnost a pomoc doma	33 %	49 %
Známky ve škole	24 %	16 %
Štěstí, zdraví	26 %	12 %
Praktické dárky pro rodiče **	5 %	12 %
Ostatní	12 %	11 %

** Mezi praktickými dárky byste mohli najít například: auto, práci, nový dům, fasádu, střechu, vybavení dílny či kuchyně.

Z této ankety nám vyplynulo, že si naše děti uvědomují, jak je pro ně důležité rodinné zázemí a že si dokážou všimnout, co jejich rodiče rmoutí a co potřebují. Je vidět, že se podle svých sil a možností snaží být užiteční. Také je vidět, že přestože jsou ovlivněny současnou vyspělou technikou, která často negativně ovlivňuje jejich schopnost dobře rozpoznávat správné hodnoty pro život, nejsou jim cizí ani pojmy jako hlad, zdraví a mír. A právě smysl pro správné hodnoty bychom v nich měli dále podporovat.

anketu zpracovali
H. Maděryčová a její synové
a B. Bílíková

P. F.

V poslední době se rozmnožil počet komunikačních prostředků, jimiž si lidé tlumočí svá novoroční přání. Internet dokonce nabízí možnost vyzdobit toto přání podle vlastní tvořivosti.

V samotném obsahu těchto přání však mnoho originality zpravidla nenacházíme. To nejstručnější přání jsou pouhá dvě písmena P.F. + letopočet.

Málokdo ví, odkud se ta zkratka vzala. Je to reminiscence na zdvořilostní protokol, dnes takřka zapomenutý. **Ve skutečnosti to není přání samo o sobě, nýbrž pouze oznámení návštěvy.** Těmito dvěma literami totiž označoval návštěvník na zahnutém rožku své vizitky účel své návštěvy, když ji odevzdával lokajovi v předpokojí dotyčné osobnosti: „**Pour féliciter**“, vyjádřeno česky - "(Přicházím) blahopřát".

Kdykoliv nějaké přání bereme na vědomí, konfrontujeme je mimoděk s určitým opravdovým přáním, které chováme v hloubi svého

srdce, a ve většině případů musíme konstatovat, že tato přání sotva přispějí k naplnění našich tužeb. A tak to, co nás nejvíce potěší, je konstatování, že ta či ona osoba si na nás ještě vzpomněla. Jsou tedy novoroční přání dobrou příležitostí k oživení vzpomínek i na ty, se kterými jsme se dříve setkávali nebo setkali a které jsme ze svých myšlenek a vzpomínek ještě nevymazali.

Jako křesťané máme ještě jeden více než jen komunikační kanál, kterým se můžeme spojit s těmi, kteří jsou nám drazí, a tento kanál je tak široký, že přesahuje všechny ostatní včetně internetu. A tím je modlitba. Touto cestou můžeme nejen přání posílat, ale významně přispět k jejich uskutečnění. Doručitelnost je více než stoprocentní.

převzato – Světlo 2007

Cestička

BENJAMIN

V táboře pastýřů nedaleko Betléma zůstal té zvláštní noci jen malý Benjamin. Všichni pastýři do jednoho odešli. Spatřili jakousi zářící postavu, která je vyzvala, aby šli vzdát čest Králi králů, který se právě té noci narodil. Plni vzrušení se za ním rozběhli. Každý mu chtěl dát nějaký dar, alespoň malou pišťalku.

Benjamin byl malý a kulhal. Zůstal v táboře, aby prý někdo hlídal oheň. Neudržel by prý s nimi krok. Odmalička měl jednu nohu kratší a slabší. A tak mu bylo do pláče.

Vysoko na nebi se jako na černém sametu třpytila obrovská jasná hvězda. Benjamin už věděl, co udělá. Spolkl slzy, opřel se o hůl, namáhavě vstal a vydal se směrem, který hvězda ukazovala. Dokáže to. I kdyby mu to trvalo sebedéle, nakonec se také pokloní Králi králů.

Ale Benjaminovi se špatně chodilo i ve dne, natož v noci. Hůl mu klouzala po kamení a několikrát upadl, protože šlápl do nějaké prohlubně. Zafal ale pěsti a belhal se dál. Jakoby mu ta velká hvězda dodávala odvalu. Potkal pastýře, kteří už byli na zpáteční cestě do tábora. Radostně mu vyprávěli, co viděli. Navrhli mu, ať se zbytečně neplahočí, že mu to všechno poví. Ale Benjamin odpověděl: „Ne, chci ho vidět sám.“ A přestože ho už bolely ruce, energicky se opřel o hůl a šel dál.

Noc už se chýlila ke konci, když dorazil k místu, nad nímž se zastavila hvězda. Byl to jen obyčejný chlév. Benjamin doskákával až ke vchodu a nespěle nahlédl dovnitř. V rohu na slámě uviděl ženu s očima zářícíma něhou a v jejím klíně pokojně spící novorozence.

Před dítětem se v hluboké úctě tváří k zemi ukláněly tři postavy. Vypadaly vznešeně a když povstaly, odevzdaly nemluvněti dary. Ten první

mu přinesl nesmírně vzácné kadidlo. Druhý mu přinesl zlaté šperky. A třetí položil dítěti k nohám drahocennou myrhu.

V Benjaminovi by se v té chvíli krve nedořežal. Pro samý spěch zapomněl dárek v táboře! Co by tomu zvláštnímu děťátku mohl dát? Podíval se na sebe. Byl jen chudý kluk, navíc ještě kulhal a chodit mohl jen s holí. Ano, hůl! Jistě. Vždyť byla tím nejcennějším, co měl. Dá malému králi svou hůl. Nesměle se k němu blížil. Opřel se rukou o jesličky a podal dítěti. To otevřelo oči a usmálo se. Jeho úsměv naplnil Benjaminova radostí. Potom dítě sevřelo pěstičkou kolem hole a přitáhlo si ji blíž. Mělo nečekanou sílu. Benjamin hůl překvapením pustil a zavravoral. Málem upadl.

Ve zmatku se opřel o jednu i o druhou nohu. Ano, stál pevně i na té noze, která byla od narození slabá a kratší. Byla zdravá! Benjaminova napadlo, že dítě jeho dárek potěšilo a že se mu za něj takto odměnilo. Poskočil, aby si vyzkoušel, jestli se mu noha opravdu uzdravila. Pak se sklonil k dítěti, dal mu pusku na tvář a potichoučku mu pošeptal: „Děkuji ti.“

Tolik vánoční příběh pro vás, děvčata a kluci.

Je z něho vidět, že Ježíš nikoho neodmítá a každého přijímá s láskou, proto mu každý mu může svěřit nejen to, z čeho má radost, ale také to, co ho trápí. A pro náš život z toho plyne, že není důležité, jak velký dárek dáme nebo dostaneme. Důležité je to, s jakou láskou je dárek daný.

Přejeme vám požehnané a radostné Vánoce.

B. Bílíková

Zadáno nejen pro děti CO SLAVÍME O VÁNOCÍCH?

Vánoce patří k největším svátkům v roce. Mnoho lidí však ani neví, proč se Vánoce slaví. Křesťané si připomínají velkou a radostnou událost, že Bůh se z lásky k nám... (dokončení najdeš v tajence doplňovačky).

Pojmenuj správné obrázky a dopiš slova podle čísel do doplňovačky. Tak získáš tajenku.

BIBLE A MY

Také letos se ve Strážnici konalo okresní kolo vědomostní soutěže **Bible a my**. Zúčastnili se jí i 3 zástupci z naší farnosti, kteří se stali nejprve vítězi našeho školního kola – a to:

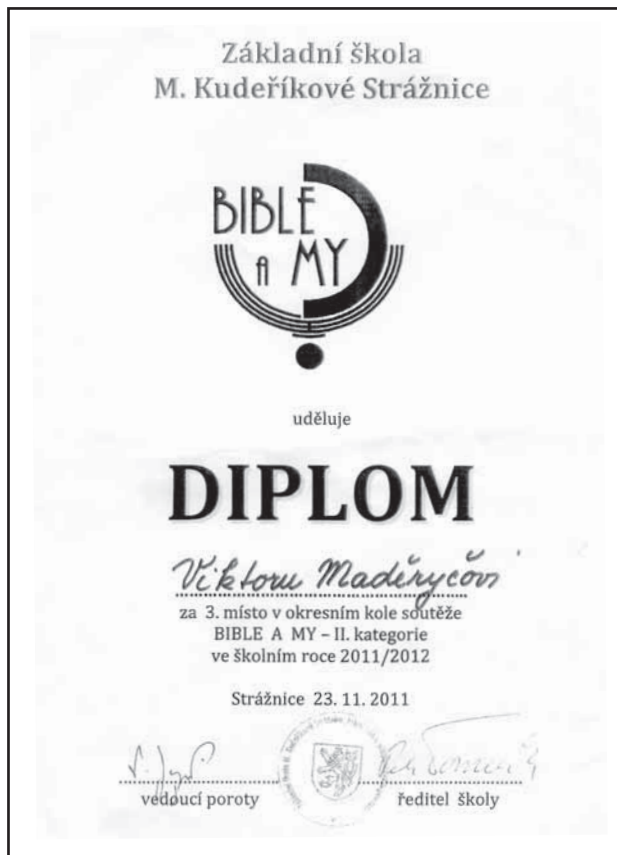
Martin Fatěna z 5.A – (I. kategorie) - vybojoval **8. místo**

Viktor Maděryč ze 7.B – (II. kategorie) - obsadil **3. místo**

Petra Bílíková z 8.A – (III. kategorie) – se umístila na **10. místě**

Naším zástupcům **blaho-přejeme** a děkujeme za dobrou reprezentaci naší farnosti. Viktoru Maděryčovi přejeme hodně zdu v **regionálním kole**, které se bude konat v Brně 1. března 2012. Poděkování patří také **paní učitelce Dvořákové**, která naše zástupce dobře připravuje.

RR

DĚTI Z INDIE

Před deseti lety nám o. Petr pověděl o **adopci na dálku**. Adoptce spočívá v podporování dětí z chudých zemí, aby mohly chodit do školy, v naší zemi adopce zaštiťuje Arcidiecézní charita v Praze. Naše farnost přispívá na děti v Indii, všechny děti pochází ze státu Karnataka,

náboženské vyznání je katolické nebo hinduistické. Otcové rodin se žijí hlavně sezónními pracemi v zemědělství, ženy jsou v domácnosti, a tak na vzdělávání dětí nemají peníze. Adoptované děti často pochází z rodin, kde je více sourozenců nebo jim umřel jeden z rodičů.

V prvním roce jsme adoptovali dvě děti - **Pramilu** a **Sujitha**, další rok přibýly ještě dvě děti, takže máme adoptované čtyři děti. Doba základního studia v Indii trvá deset let, vyšší studium dva roky. Na jeden rok studia je potřebná částka 4900 korun,

na vyšší studium 6000 korun. Z těchto peněz jsou děti hrazeny učebnice, školní taška, pomůcky, uniforma, zdravotní péče a někdy i jídlo... Během deseti let jsme poznali tyto děti: **Pramilu, Sujitha, Vincenta, Akashe, Nithina Vas, Veenu, Brendu, Margaret a Manua**, protože některé děti potřebují podporu třeba jen na část studia.

Děti z Bojanovic a Josefova mají možnost vždy v adventu a době postní ušetřit nějaké korunky a potom je mohou přinést do kostela a i naše Základní škola přispívá např. z výtěžku za sběr papíru. S dětmi si také dopisujeme, posílám **každý rok dopis a vánoční přání**. Do dopisu vybírám vždy několik událostí ze života farnosti, popisují prožívání církevních svátků a slavností (např. pouť do Žarošic, návštěvu Benedikta XVI. v naší zemi, Farní dny, Noc kostelů...). Děti nám posí-

lají přibližně dva dopisy ročně, jsou psané v rodném jazyce a také přeložené do angličtiny, často nakreslí i pěkný obrázek. V dopisech píšou o škole, také o tom, jak prožívají prázdniny, popisují vystoupení na besídce, soutěže, náboženské svátky a třeba Svátek světél. Z jejich dopisů pocítujeme, že nás děti mají rádi a modlí se za nás. **Fotky dětí, dopisy,**

obrázky a informace můžete sledovat na nástěnce v kostele.

Ráda bych vzpomněla všechny, kteří se starali o adopci přede mnou - Marii Dvořákovou, Alču Tlachovou a Aničku Hunčovou a také děkuji Marii Salajkové a Liduše Faténové za překlady dopisů.

za farnost Jana Salajková

PRO ZASMÁNÍ

„Proč slavíme advent?“
„Aby nebyly Vánoce brzy.“

Při hodině výtvarné výchovy se spolu baví Franta s Pepíkem:

„To jsem osel, kam jsem dal ty nůžky? Jak teď budu stříhat?“

„Když jsi osel, zkus to ušima!“

„Kolik je božských osob?“
„Božských osob je, je ...“
„T...“, napovídá paní učitelka.

„Tisíc!“

„Paní katechetko, kolik tak mohl vážit Ježíšek, když se narodil?“ „Nevím, ale to snad není tak...“ „Já vím kolik! Tři kila! Kilo Otec, kilo Syn a kilo Duch Svátý!“

„Co zpívali andělé nad Betlémem?“
„Pásli ovce valaši.“

„Co nesli tři králové do Betléma Ježíškoví?“

„Zlato, kadidlo a myrhu.“
„Proč přinesli zlato?“
„Protože to byl Boží Syn.“
„Proč kadidlo?“
„To je nočníček pro Ježíška.“

BETLÉM JUDSKÝ
MARIE DOLISTOVÁ

JEŽÍŠ SE NARODIL
JAKO JEDEN Z NÁS
ABY PAK SDĚLIL
JAK BŮH NÁS MÁ RÁD
TEHDY SVĚT NEVĚDĚL
TEHDY SVĚT NETUŠIL
JEN HRSTKA LIDÍ
NEBYLA ŽÁDNÁ SLÁVA
JEN MARIE S JOSEFEM
VĚDĚLI
KDO JIM DÍTĚ DÁVÁ.

SAMOTA MLČENÍ
TICHO A KLID
NIKDE NEJÁSAL LID
KDYŽ „VYCHÁZEJÍCÍ Z VÝSOSTI“
NAVŠTÍVIL SVOU ZEMI
TO DÍTĚ ZNAMENÁ
ŽE BŮH JE OPRAVDU S NÁMI!

VÁNOČNÍ PROGRAM
DUCHOVNÍ HUDBY

- 24.12.2011 23.00** Jakub Jan Ryba:
Česká mše vánoční „Hej, Mistře!“
Svatováclavský sbor a orchestr
diriguje BcA L. Škrháčková,
sólo V. Račický,
Ing J. Podešva, D. Bílíková
- 25.12.2011 10.00** A. Hradil:
Česká mše vánoční koledová
Svatováclavský sbor a orchestr,
diriguje BcA L. Škrháčková,
sólo V. Račický, Ing J. Podešva,
J. Ducháčková, D. Bílíková
- 26.12.2011 10.00** A. Michna z Otradovic:
Česká mariánská muzika
výběr Dětský sbor ZUŠ,
diriguje BcA L. Škrháčková
- 1.1.2011 10.00** vystoupí spolek Čtyřbab
- 8.1.2011 10.00** A. Hradil: Česká mše vánoční
Svatováclavský sbor a orchestr,
diriguje BcA L. Škrháčková,
sólo V. Račický, Ing J. Podešva,
J. Ducháčková, D. Bílíková

Na třetí adventní neděli vystoupil Svatováclavský sbor a orchestr v Bratislavě v chrámu svatého Martina a čtvrtou adventní neděli přijal Svatováclavský sbor a orchestr již podruhé pozvání do Piešťan.

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice